

ZAJEDNIŠTVO TIJELA KRISTOVA

Tijelovo, A

Povijest nas poučava da je čovjek pun suprotnosti, da u njemu često djeluju suprotne sile. Evo, s jedne strane čovjek je u sebi i po sebi društveno biće. Stvara obitelj, obiteljsku i rodbinsku zajednicu, ulazi u društvo. Ljudi stvaraju zajednice na razini sela, gradova i država. Čovjek redovito ne živi kao vuk samotnjak. No u isto vrijeme u ljudima se javlja potreba da se nameću u društvu, da stvaraju razdor. I tako se onda događa da se u malo vremena razore tolike vrijednosti godinama stvarane. Ukratko, čovjek gradi i razgrađuje zajedništvo.

Sličnih je poteškoća imao i Pavao u Korintu. On je, naime, u Korintu navijestio Krista raspetog i uskrslog, Krista, Spasitelja i Posrednika između Boga i ljudi. No u isto vrijeme to spasenje i Božje odabranje događa se nužno u zajednici, u Crkvi. Naime, Crkva je Tijelo Kristovo, ili kako to sam Isus veli, mi smo svi loze na njemu koji je trs, čokot. Međutim, korintska je zajednica bila vrlo šarolika, te, iako bogata mnogim darovima Duha, u njoj se javljaju pojedine skupine i struje. Javlja se razdor. Gledali su na to tko je od koga primio Evanđelje, gledali su na to tko ima “veće” ili “manje” darove Duha. Zlo. Jer, ne znači li samo ime “đavao” (grčki “diabolos”) onoga koji razbacuju i razgrađuje?

Zato se Pavao vraća na ono što je bitno. Što vrijede svi (“navodni”?) darovi Duha, što vrijede sve ljudske vrijednosti, ako (zbog pomanjkanja ljubavi) u zajednicu uđe sumnjičenje, strančarenje, zaplotnjaštvo, spletki i zavist? Upravo zbog toga Pavao i stavlja ljubav na najuzvišenije mjesto. Zajedništvo Crkve on povezuje s najvećom svetinjom: Tijelom i Krvlju Kristovom u euharistiji: “Čaša blagoslovna koju blagoslivljamo nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo nije li zajedništvo tijela Kristova? Budući da je jedan kruh, jedno smo tijelo mi mnogi; ta svi smo dionici jednoga kruha” (1 Kor, 10, 16-17).

Isus govori o svojem Tijelu koje se “za mnoge” predaje. On moli osobito za jedinstvo svojih učenika. Crkva nas uči da je euharistija sakrament jedinstva, po njemu Crkva (živa zajednica) postaje Crkvom (živim tijelom Kristovim). I to je ono što tako lako zaboravljamo. Sabor nas u ovom vrijeme (vraćajući se na izvore) opominje kako je Crkva doista zajednica, kako jedan naš koncilski teolog veli: “Nema privatnog Boga”.

Pogledajmo u sebe i oko sebe. Napredovali smo u odbacivanju grijeha? Hvala Bogu. Napredovali smo u molitvi? Hvala Bogu. Napredovali smo u teološkoj izobrazbi? Hvala Bogu. Napredovali smo u nekim crkvenim pokretima? Hvala Bogu. Međutim, je li nam sve to pomoglo da stvarno, zbilja stvarno živimo kao braća i sestre? Da se prihvaćamo, da imamo i razumijevanja i prave ljubavi jedni za druge? Da prihvaćamo i one druge u Crkvi čiji put se na neki način razlikuje od našega?

“Po plodovima ćete ih njihovim prepoznati”, veli Isus. Ako je moje djelovanje u Crkvi, ako je moje kršćanstvo doista na izgradnju Tijela Kristova i njegova zajedništva, onda je to Božje djelo. Ako je pokret kojem u Crkvi pripadam isto tako na mir, boljitak i izgradnju, onda je to djelo Božje. Naprotiv, ako je moje djelovanje uzrokom razdora...

Euharistija je zalag jedinstva, zalag Kristove ljubavi među nama. Neka nam nedjeljno i blagdansko slavljenje euharistije pomogne da radosno živimo svoje kršćansko i crkveno zajedništvo sve do vječne gozbe u kraljevstvu nebeskom.

Zvonko Pažin